

A.G. Riddle

DE WERELD

Deel 3 van de Atlantis-trilogie

ISBN 978-90-225-7261-0
ISBN 978-94-023-0783-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Atlantis World*
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign en
Wouter van der Struijs | Twizter.nl
Omslagbeeld: Shutterstock
Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 A.G. Riddle. All rights reserved.
Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc., Armonk,
New York, USA
Nederlandse uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn ouders, die me hebben aangemoedigd
om nooit op te geven.*

Proloog

Arecibo-radiotelescoop

Arecibo, Puerto Rico

De afgelopen achtenveertig uur had dr. Mary Caldwell elke seconde die ze wakker was doorgebracht met het bestuderen van het signaal dat de radiotelescoop had ontvangen. Ze was uitgeput, in een uitbundige stemming, en ze wist één ding zeker: het was gestructureerd, een teken van intelligent leven.

Achter haar schonk John Bishop, de enige andere wetenschapper die was aangesteld op de telescoop, zich een volgende borrel in. Hij had de whisky soldaat gemaakt, de bourbon, daarna de rum en alle andere drank waarvan de dode wetenschappers een voorraad hadden aangelegd, en nu restte alleen de perzikenlikeur. Hij dronk het puur, ze hadden niets om het mee te mixen. Hij trok een grimas bij de eerste slok.

Het was negen uur 's ochtends. Over twintig minuten, bij zijn derde glas, zou er niets meer over zijn van zijn afkeer van de drank.

‘Dat verbeeld je je, Mare,’ zei hij, terwijl hij het lege glas neerzette en zich concentreerde op het opnieuw inschenken.

Mary vond het vreselijk als hij haar ‘Mare’ noemde. Dat had niemand ooit gedaan. Het deed haar denken aan paarden. Hij was echter het enige gezelschap op de telescoop en ze hadden met z'n tweeën een soort gewapende vrede gesloten.

Na de uitbraak, toen de bevolking van Puerto Rico met tienduizenden tegelijk stierf, hadden ze zich opgesloten op de radiotelescoop. John had meteen geprobeerd haar te versieren. Ze had hem afgepoeierd. De tweede poging kwam twee dagen later. Daarna probeerde hij het iedere dag opnieuw, steeds iets agressiever, tot ze hem uiteindelijk een knietje had gegeven. Dat had hem

veel gedweeër gemaakt. Nu beperkte hij zich tot de alcohol en het maken van hatelijke opmerkingen.

Mary stond op en liep naar het raam, dat uitzicht bood op de weelderige groene heuvels en bossen van Puerto Rico. Het enige wat op beschaving wees was de satellietschotel die verzonken op een plateau in de heuvels lag en recht omhoog staarde. De radiotelescoop van Arecibo was de grootste radiotelescoop op de wereld, een triomfantelijk staaltje menselijke techniek. Het was een huwelijk tussen wetenschappen die symbool stonden voor het hoogste wat de mensheid had bereikt, en een primitief landschap dat de lange geschiedenis van het mensdom vertegenwoordigde. En nu had hij zijn ultieme doel bereikt. Contact.

‘Het is echt,’ zei Mary.

‘Hoe weet je dat?’

‘Ons adres staat erop.’

John liet zijn glas met drank met rust en keek op. ‘We moeten hier weg, Mare. Terug naar de beschaving, onder de mensen. Het zal goed voor je zijn...’

‘Ik kan het bewijzen.’ Mary liep van het raam terug naar de computer en drukte op een paar toetsen, zodat het signaal op het scherm werd weergegeven. ‘Er zijn twee reeksen. De tweede begrijp ik niet. Dat geef ik toe. Dat is te complex. Maar de eerste reeks bestaat uit eenvoudige herhalingen. Aan-uit. 0-1. Binaire cijfers.’

‘Bits.’

‘Precies. En er is een derde element – een NUL als scheidingsteken na elke achtste bit.’

‘Acht bits. Een byte.’ John zette de fles weg.

‘Het is een code.’

‘Waarvoor?’

‘Dat weet ik nog niet.’ Mary liep terug naar de computer en controleerde de voortgang. ‘Over iets minder dan een uur is de analyse voltooid.’

‘Het kan ook toeval zijn.’

‘Nee, wat er al gedecodeerd is, het eerste deel, begint met ons adres.’

John lachte uitbundig en greep weer naar zijn glas. ‘Dat was een goeie, Mare.’

‘Als jij een boodschap naar een andere planeet zou sturen, waar zou je dan mee beginnen? Het adres.’

John knikte en schonk zijn glas bij. ‘Tuurlijk, en de postcode ook.’

‘De eerste byte staat voor twee getallen: 27.624 en 0,00001496.’

John hield de fles stil.

‘Denk eens na,’ zei Mary. ‘Wat is de enige constante in het heelal?’

‘Zwaartekracht?’

‘Zwaartekracht is constant, maar wat je meet is afhankelijk van de kromming van ruimtetijd, hoe dicht bij het ene object met massa het andere object is. Je hebt een gemeenschappelijke noemer nodig, iets wat iedere beschaving op welke planeet dan ook, waar die zich ook bevindt of hoe zwaar die ook is, overal in het heelal zou kennen.’

John keek om zich heen.

‘De snelheid van het licht. Dat is de universele constante. Die verandert nooit, waar je ook bent.’

‘Juist...’

‘Het eerste getal, 27.624, is de exacte afstand van de aarde tot het middelpunt van de Melkweg in lichtjaren.’

‘Dat geldt misschien wel voor tientallen planeten...’

‘Het tweede getal, 0,00001496, is de exacte afstand van de aarde tot de zon in lichtjaren.’

John staaarde lange tijd voor zich uit en duwde toen de fles en het halflege glas uit zijn blikveld. Hij keek Mary aan. ‘Dit is de hoofdprijs.’

Mary fronste haar wenkbrauwen.

John leunde achterover op zijn stoel. ‘We gaan het verkopen.’

‘Waarvoor? Volgens mij is er geen winkel meer open.’

‘Nou, volgens mij werkt de ruilhandel nog steeds. We eisen gewoon bescherming, fatsoenlijk eten en alles wat je nog meer wilt.’

‘Dit is de grootste ontdekking in de geschiedenis van de mensheid. Die gaan we niet verkopen.’

‘Dit is de grootste ontdekking in de geschiedenis van de mensheid – op het moment dat de wanhoop het hoogst is. Deze boodschap biedt hoop. Afleiding. Doe niet zo belachelijk, Mare.’

‘Hou op met dat ge-Mare.’

‘Toen de pest uitbrak heb je je hier teruggetrokken omdat je iets wilde doen waarvan je hield tot je tijd gekomen was. Ik ben hiernaartoe gekomen omdat ik wist dat hier de grootste voorraad drank was en omdat ik wist dat jij hier-

naartoe zou komen. O ja, ik ben verliefd op je geweest vanaf het moment dat ik landde in San Juan.' Hij hief zijn handen afwerend voordat Mary iets kon zeggen. 'Daar gaat het me niet om. Waar het me wel om gaat is dat de wereld zoals jij die kent voorbij is. De mensen zijn wanhopig. Ze handelen puur uit eigenbelang. Seks en alcohol voor mij. Voor de mensen die jij gaat bellen gaat het om het vasthouden van de macht. Jij geeft ze het middel om dat te doen: hoop. Als je jouw verhaal hebt verteld, hebben ze je niet meer nodig. Dit is niet meer de wereld die jij je herinnert. Je wordt opgevreten en uitgespuugd, Mare.'

'We gaan het niet verkopen.'

'Je bent een dwaas. Deze wereld maakt korte metten met idealisten.'

Achter haar piepte de computer. De analyse was voltooid.

Voordat ze het resultaat kon lezen, klonk een hol geluid van de andere kant van het gebouw. Iemand die op een deur bonst? Mary en John keken elkaar aan. Ze wachtten.

Het bonzen werd luider en eindigde met het breken van glas en het kletteren van glasscherven op de vloer.

Voetstappen. Trage voetstappen.

Mary liep naar de deur van het kantoor, maar John pakte haar bij de arm. 'Blijf hier,' fluisterde hij.

Hij pakte een honkbalknuppel die hij had meegenomen bij de uitbraak van de pest. 'Doe die deur op slot. Als ze hier zijn, is het eten op het eiland op.'

Mary reikte naar de telefoon. Ze wist wie ze nu moest bellen. Met trillende handen koos ze het nummer van de enige die hen kon redden: haar ex.

DEEL EEN

OPKOMST EN ONDERGANG

Alfa Lander

365 meter onder de zeespiegel
Voor de noordkust van Marokko

David Vale was het ijsberen in de kleine slaapkamer beu, en het wachten op Kate, of ze zou terugkomen, en wanneer. Hij keek naar het bloed op het kussen. Het was tien dagen geleden begonnen als een paar druppels en had zich uitgebreid tot een rivier vanaf haar kussen over het halve bed.

‘Er is niets aan de hand,’ zei Kate iedere ochtend.

‘Waar ga je steeds naartoe?’

‘Ik heb gewoon tijd nodig. En ruimte.’

‘Tijd en ruimte waarvoor?’ had David gevraagd.

‘Om te herstellen.’

Maar ze was niet hersteld. Elke dag als Kate terugkwam, was het erger. Elke nacht bracht woestere nachtmerries, heviger zweten en bloedneuzen waaraan nooit een einde leek te komen, zo leek het David. Hij had zijn armen om haar heen geslagen en hij was geduldig geweest. Hij had gewacht en gehoopt dat de vrouw die zijn leven had gered, wier leven hij twee weken geleden had gered, op de een of andere manier over het dode punt heen zou komen en zou herstellen. Maar ze gleed weg, elke dag een beetje verder. En nu was ze laat. Ze was nog niet eerder laat geweest.

Hij keek op zijn horloge. Drie uur later dan anders.

Ze kon overal zijn in het reusachtige Atlantische schip met zijn omvang van honderdvijftig vierkante kilometer, dat begraven lag pal voor de bergachtige kuststreek van Noord-Marokko, pal tegenover Gibraltar.

David had de afgelopen veertien dagen als Kate weg was leren omgaan met de systemen van het schip. Hij leerde nog steeds. Kate had voiceroutines geactiveerd die David moesten helpen met systeeminstructies die hij niet begreep.

‘Alfa, waar bevindt dr. Warner zich?’

De toonloze computerstem van de Alfa Lander klonk sonoor door de kleine ruimte. ‘Die informatie is voor u niet beschikbaar.’

‘Waarom?’

‘U bent geen hoofdmedewerker van het researchteam.’

Het had er alle schijn van dat Atlantische computersystemen waren ontwikkeld met alles wat nodig was om open deuren in te trappen. David ging op de rand van het bed zitten, net naast de bloedvlek. *Wat heeft prioriteit? Ik moet weten of het goed met haar gaat.* Er schoot hem iets te binnen.

‘Alfa, kun je me de primaire levenstekens laten zien van dr. Warner?’

Een paneel op de wand tegenover het kleine bed lichtte op. David liet zijn ogen over de cijfers en grafieken gaan en probeerde te begrijpen wat er stond.

Bloeddruk: 92/47

Pols: 31

Ze is gewond. Offerger – ze gaat dood. Wat is er gebeurd?

‘Alfa, waarom zijn de waarden van dr. Warner abnormaal?’

‘Die informatie is voor u niet be...’

‘Beschikbaar.’ David schopte de stoel naar het bureau.

‘Was dat uw laatste verzoek om informatie?’ vroeg Alfa.

‘Bij lange na niet.’

David liep naar de dubbele deuren, die sissend openschoven. Hij aarzelde en pakte toen zijn pistool. Voor het geval dat.

David had al bijna tien minuten gehaast door de zwak verlichte gangen gelopen toen hij in de schaduwen iemand hoorde bewegen. Hij bleef stilstaan en wachtte en wenste dat zijn ogen zich zouden aanpassen aan de zwakke lichtpunten in de plafonds en de vloeren. Misschien hadden de Atlantiërs minder licht nodig om te zien, of misschien was er in het schip – dat deel van het schip waarin zij waren – een energiebesparingsmodus geactiveerd. Hoe dan ook, het zwakke schijnsel maakte het buitenaardse schip des te mysterieuzer.

Er stapte iemand uit de schaduwen het zwakke licht in.

Milo.

Het verraste David de Tibetaanse tiener zo diep in het schip tegen te komen.

Milo was de enige die het schip met Kate en David deelde, maar het grootste deel van de tijd bracht hij buiten het schip door. Hij sliep in de openlucht, net buiten de tunnel die van het schip omhoogliep naar de top van de berg, waar de Berbers eten voor hem achterlieten. Milo hield ervan om onder de sterren te slapen en op te staan bij zonsopkomst. David trof hem aan het einde van de dag vaak aan in kleermakerszit, mediterend, als Kate en hij hem opzochten om samen te eten. Milo had de afgelopen twee weken het moreel hooggehouden, maar nu zag David alleen maar een zorgelijke trek op het gezicht van de jongen.

‘Ik heb haar niet gezien,’ zei Milo.

‘Roep me op met de intercom van het schip als je haar ziet.’ David liep door, even gehaast als daarvoor. Milo volgde hem en moest zijn best doen om David bij te houden. Hij was een dwerg vergeleken bij de gespierde, één meter negentig lange gestalte van David. Hij was dertig centimeter kleiner. Samen hadden ze veel weg van een reus en diens jeugdige handlanger, die door een duister labyrint banjerden.

‘Dat hoeft niet,’ hijgde Milo.

David keek hem over zijn schouder aan.

‘Ik ga met je mee.’

‘Je moet weer naar buiten gaan.’

‘Je weet dat ik dat niet kan,’ zei Milo.

‘Ze wordt kwaad als ze je hier ziet.’

‘Dat kan me niet schelen als zij veilig is.’

Dat geldt ook voor mij, dacht David. Ze liepen zwijgend verder. Het enige geluid was het ritmische bonzen van de zware schoenen van David op de metalen vloer, vermengd met de zwakkere voetstappen van Milo.

David bleef staan voor een stel dubbele deuren en activeerde het bedieningspaneel. Op de display stond:

Secundaire ziekenboeg 12

Het was de enige ziekenboeg in hun deel van het schip en het was de enige plek die David kon bedenken waar Kate mogelijk iedere dag naartoe ging.

Hij schoof zijn hand dieper in de groene gloed die het paneel verspreidde en bewoog een paar seconden lang zijn vingers. De dubbele deuren schoven sissend open.

David liep snel naar binnen.

Midden in de ruimte stonden vier tafels voor medisch onderzoek. De wanden waren bedekt met holografische schermen. De ruimte was leeg. Was ze misschien al vertrokken?

‘Alfa, kun je me vertellen wanneer iemand deze ziekenboeg voor het laatst heeft gebruikt?’

‘Deze faciliteit is voor het laatst gebruikt op missiedag 9.12.38.28, standaarddag 12.39.12.47.29...’

David schudde zijn hoofd. ‘Hoelang geleden in lokale tijd?’

‘Negen miljoen honderdachtentwintigduizend...’

‘Oké, bedankt. Is er nog een andere ziekenboeg in deze sectie van het schip?’

‘Nee.’

Waar kan ze anders zijn? Misschien kon hij haar op een andere manier opsporen.

‘Alfa, kun je me vertellen in welke secties van het schip op dit moment de meeste energie wordt verbruikt?’

Een van de schermen op de wand lichtte op met een holografisch model van het schip. Drie secties gloeiden op: ARC 1701-D, Secundaire ziekenboeg 12 en MFR-lab 47.

‘Alfa, wat is een MFR-lab?’

‘Een multifunctioneel researchlab kan op meerdere manieren worden geconfigureerd voor biologische en andere experimenten.’

‘Hoe is MFR-lab 47 op dit moment geconfigureerd?’ David zette zich schrap voor het antwoord.

‘Die informatie is voor u niet be...’

‘Beschikbaar,’ mompelde David. ‘Juist...’

Milo bood hem een proteïne reep aan. ‘Voor het lopen.’

David liep voor Milo uit de gang in. Hij scheurde de verpakking van de reep open, beet er een groot stuk af en kauwde zwijgend. Het leek te helpen tegen het gevoel van frustratie.

Plotseling bleef hij staan. Milo botste bijna tegen hem op.

David zakte op zijn hurken en bestudeerde iets op de vloer.

‘Wat is er?’ vroeg Milo.

‘Bloed.’

Nog haastiger liep David door. De paar verspreide druppels bloed werden slierten.

Bij de dubbele deuren van MFR-lab 47 bewoog David zijn vingers in de groene gloed van het paneel. Hij voerde zes keer achter elkaar de instructie in om de deuren te openen, maar zes keer verscheen dezelfde boodschap op de display:

Geen toegangsrecht

‘Alfa, waarom kan ik deze deur niet openmaken?’

‘U heb onvoldoende toegangsrechten...’

‘Hoe kom ik hier binnen?’

‘Dat kunt u niet,’ klonk de sonore stem van Alfa op een manier die geen tegenspraak duldde.

David en Milo bleven even besluiteloos staan.

Met kalme stem zei David: ‘Alfa, laat me de primaire levenstekens van dr. Warner zien.’

De display op de wand wijzigde. Cijfers en grafieken werden weergegeven.

Bloeddruk: 87/43

Pols: 30

Milo keek David aan.

‘Bloeddruk daalt,’ zei David.

‘En nu?’

‘Nu moeten we wachten.’

Milo ging in kleermakerszit op de vloer zitten en sloot zijn ogen. David wist dat hij op zoek ging naar verstillings en verlangde ernaar om op dat moment hetzelfde te doen, om in staat te zijn alles uit zijn gedachten te bannen. Angst verhinderde hem helder te denken. Hij wenste wanhopig dat die deuren sissend open zouden schuiven, maar het vervulde hem ook met angst. Het vervulde hem met angst te moeten ontdekken wat er met Kate was gebeurd, welk experiment ze uitvoerde, wat ze zichzelf aandeed.

David was bijna in slaap gevallen toen het alarm afging. De stem van Alfa donderde door de benauwde gang.

‘Medische noodtoestand. Conditie kritiek. Toegangsbeperking opgeheven.’

De brede dubbele deuren van het laboratorium schoven open.

David haastte zich naar binnen en wreef in zijn ogen. Hij probeerde te begrijpen wat hij zag.

Achter hem zei Milo vol ontzag: ‘Wow.’

Alfa Lander

365 meter onder de zeespiegel
Voor de noordkust van Marokko

‘Wat is dit?’ vroeg Milo.

David keek het MFR-lab rond. ‘Geen idee.’

Het vertrek was groot, minstens dertig meter diep en vijftien meter breed, maar in tegenstelling tot de ziekenboeg stonden er geen tafels. De enige voorwerpen waren twee glazen capsules met een doorsnee van meer dan drie meter. Er gloeide een gelig licht in, fonkelende witte deeltjes dreven van onderin omhoog. De capsule rechts was leeg. In de andere capsule was Kate.

Ze zweefde een eindje boven de bodem met wijd uitgespreide armen. Ze droeg dezelfde eenvoudige kleren waarin ze die ochtend hun slaapkamer had verlaten, maar er was iets nieuws, een zilverkleurige helm. Hij bedekte haar hele gezicht tot onder haar kin. Haar onlangs bruin geverfde haar waaierde eronderuit over haar schouders. Het kleine vizier over haar ogen was zwart en gaf niets bloot van wat er met haar gebeurde. Het enige teken was een straaltje bloed dat uit de helm, langs haar hals liep en haar grijze t-shirt rood kleurde. De vlek leek iedere seconde groter te worden.

‘Alfa, wat... gebeurt hier?’

‘Specificeer.’

‘Wat is dit voor... experiment? Procedure?’

‘Resurrectiegeheugensimulatie.’

Wat betekent dat? Veroorzaakt de simulatie die pijn?

‘Hoe kan ik dat stoppen?’

‘Dat kunt u niet.’

‘Waarom niet?’ vroeg David. Hij begon zijn geduld te verliezen.

‘Onderbreken van de resurrectiegeheugensequentie zou terminaal zijn voor het subject.’

Milo keek David met angst in zijn ogen aan.

David keek het vertrek rond. Wat moest hij doen? Hij had een aanwijzing nodig, hij moest ergens beginnen. Hij legde zijn hoofd in zijn nek en dacht na. Aan het plafond staaarde een kleine halve bol van zwart glas naar hem omlaag.

‘Alfa, is dit lab uitgerust met videotelemetrie?’

‘Ja.’

‘Start het afspelen.’

‘Specificeer sequentie.’

‘Begin op het moment dat dr. Warner hier vandaag binnenkwam.’

Een golf van licht spoelde over de linkerwand en ging langzaam over in een hologram van het laboratorium. De capsules waren leeg. De dubbele deuren schoven open. Kate liep naar binnen. Ze liep naar de wand rechts, die oplichtte met een reeks schermen vol tekst en symbolen waarvan David niets begreep. Kate stond stil, haar ogen vlogen van links naar rechts over de schermen, ze las en zoog de weergegeven informatie op, die steeds net langer dan een seconde te zien was.

‘Cool,’ fluisterde Milo.

David beseftte dat hij een stap achteruit deed. Er begon hem iets te dagen van wat Kate was geworden, van de steeds groter wordende kloof tussen de kracht van haar geest en die van hemzelf.

Twee weken geleden had Kate een remedie gevonden tegen de Atlantis-pest, een wereldwijde epidemie die bij de uitbraak miljarden slachtoffers had gemaakt, en daarna bij een uiteindelijke mutatie nog veel meer. De pest had de wereld in twee kampen gespleten. Weinigen overleefden, maar wie overleefde was genetisch gemuteerd. Sommige overlevenden profiteerden van de pest – ze werden sterker en slimmer. De anderen degenereerden naar een primitieve levensvorm. De wereldbevolking had zich verzameld rond twee elkaar vijandig gezinde stromingen: de Orchid-alliantie, die probeerde de pest af te remmen en zocht naar een remedie, en Immari International, dat verantwoordelijk was voor de uitbraak en van mening was dat de genetische transformatie haar beloop moest krijgen. Kate, David en een team soldaten en wetenschappers hadden de pest en het plan van de Immari een halt toegevoerd.